

Sygn. akt V CNP 49/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi H. J.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

postanowienia z dnia 31 marca 2016 r., sygn. II Ca .../15

w sprawie z wniosku K. D.

przy uczestnictwie [...] o częściowe zniesienie współwłasności nieruchomości,

stwierdzenie zasiedzenia i uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym

stanem prawnym,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2016 r.,

**odrzuca skargę i oddala wniosek uczestniczki postępowania
K. D. o zasądzenie kosztów postępowania wywołanego skargą o
stwierdzenie niezgodności prawomocnego postanowienia z
prawem.**

UZASADNIENIE

Uczestnik H. J. (syn - spadkobierca zmarłej w dniu 25 maja 2015 r. M. J.) wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 31 marca 2015 r. oddalającego apelację jego matki M. J. od postanowienia Sądu Rejonowego w D. Sąd Rejonowy oddalił zgłoszone przez M. J. żądanie uzgodnienia treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym przez wpisanie jej w dziale II, podrubryce 2.2.5, w treści pola lp. 2, 1-7 księgi wieczystej [...] zamiast S. D., s. W. i M.

Sądy obu instancji stwierdziły, że wprawdzie decyzja z dnia 24 listopada 1984 r. o poświadczeniu nabycia przez M. F. udziału 1/3 w nieruchomości objętej tą księgą wydana została z rażącym naruszeniem prawa, ponieważ powinna toczyć się z udziałem M. J. i stwierdzić jej prawo do tego udziału, co wynika z wydanej na skutek skargi M. J. decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. z dnia 18 grudnia 2009 r., lecz Kolegium nie stwierdziło jej nieważności, ponieważ wywołała nieodwracalne skutki. Skutki te polegały na zawarciu przez M. F. w dniu 8 grudnia 1992 r. umowy sprzedaży spornego udziału w gospodarstwie K. i S. D. Z związku z tym wadliwa decyzja pozostała w obrocie prawnym i wiąże Sądy orzekające.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego skarżący wskazał jako jej podstawę – naruszenie art. 5, 6, 8 i 10 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych (Dz.U. z 2013 r., poz. 707 z późn. zm.) przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, art. 58 § 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie do ustalonego w sprawie stanu faktycznego oraz uchybienie art. 21 ust. 1 Konstytucji RP i Protokołu nr 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz.U. z 1995 r., Nr 38, poz. 175)

Jako przepisy, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne wskazał art. 5, 6, 8 i 10 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych (Dz.U. z 2013 r., poz. 707 z późn. zm.) oraz art. 21 ust. 1 Konstytucji RP i Protokołu nr 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz.U. z 1995 r., Nr 38, poz. 175).

Skarżący wyjaśnił ponadto, że w załączeniu przedstawia dokumentację „potwierdzającą poniesienie przez skarżącego szkody spowodowanej przez wydanie postanowienia”.

Stwierdził również, że wzruszenie zaskarżonego postanowienia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Skarga kasacyjna od niego nie przysługuje ze względu na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia, a ponadto nie zachodziła żadna z przyczyn wznowienia postępowania. We wnioskach domagał się stwierdzenie niezgodności zaskarżonego postanowienia ze wskazanymi przez niego przepisami i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania wywołanego skargą.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Artykuł 424⁵ § 1 k.p.c. wprowadza sześć koniecznych elementów konstrukcyjnych skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Każde z nich jest indywidualne i niezależne, a jednocześnie w skardze muszą być wyodrębnione i wypełnione wszystkie. Pominięcie lub nieprawidłowe skonstruowanie choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine* (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015 r., V CNP 56/14, LEX nr 1682217). Jednym z tych elementów jest uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody wydaniem zaskarżonego orzeczenia (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). W orzecznictwie ustabilizował się już pogląd, że przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaganie uprawdopodobnienia szkody jest spełnione wtedy, kiedy skarżący wskaże, że szkoda wystąpiła, określi jej postać, wysokość i czas powstania oraz związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia będącego przedmiotem skargi, a także przedstawi dowody lub inne środki uwiarygodniające powstanie szkody (por. np. postanowienia z dnia 23 września 2005 r. III CNP 5/05, z dnia 22 listopada 2005 r. I CNP 19/05, nie publ. oraz z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05, OSNC 2006/7-8/14). Skarżący nie wypełnił żadnego z tych obowiązków. W skardze, na jej drugiej stronnicy znajduje się wprawdzie informacja, że skarżący w załączeniu składa dokumentację potwierdzającą poniesienie przez niego szkody spowodowanej wydaniem zaskarżonego postanowienia, a w uzasadnieniu wyjaśnienie, że przyczyną szkody jest wadliwe potwierdzenie, że właścicielami spornej nieruchomości są S. i K. D., chociaż powinna nim być matka skarżącego, a obecnie on sam, jednak ogólnikowość zamieszczonych stwierdzeń nie wyjaśnia źródła szkody

i w najmniejszym stopniu tej szkody nie uprawdopodobnia. Sam skarżący zauważa, że postanowienie oddalające żądanie M. J. potwierdziło stan, który powstał w wyniku wydania z rażącym naruszeniem prawa decyzji administracyjnej. Decyzja ta jednak została utrzymana w obrocie mocą orzeczenia nadzorczego, wobec czego wskazywana przez skarżącego szkoda, polegająca na nabyciu nieruchomości przez małżonków D., była następczym skutkiem wadliwej decyzji i podlegała naprawieniu w drodze roszczeń odszkodowawczych przewidzianych wówczas w art. 160 k.p.a. Powstała przed wydaniem skarżonego obecnie orzeczenia, więc nie mogła być jego skutkiem. Innej szkody skarżący nie wskazał, wobec czego wniesiona przez niego skarga, jako niespełniająca konstrukcyjnych wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ k.p.c.

Oddaleniu podlegał wniosek uczestniczki postępowania K. D. o zasądzenie kosztów postępowania wywołanego skargą, zawarty w piśmie złożonym jako pismo przygotowawcze po upływie terminu z art. 398⁷ § 1 k.p.c. w zw. z art. 424¹² k.p.c., nie stanowiącym odpowiedzi na skargę w rozumieniu tego przepisu. Sporządzenie tego rodzaju pisma nie uzasadnia wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu wywołanym skargą, obejmujących sporządzenie i wniesienie odpowiedzi na skargę, skoro nie ma takiego charakteru (por. postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 27 października 1998 r., III CKN 805/98, OSNC 1999/4/79).

db

kc